NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13375

NAVIGATSYE

David Hofstein

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פרײַז 75 ק.
Цена 75 к.
Д—3

Д. ГОФШТЕЙН

НАВИГАЦИЯ

געלעכערט א שנײדיק געשריי,
בער יאם אין דער הייך זיך צעשפרייט.

דערשלונגען דעם בלוטיקן טריפּ,
עוואָרן די קאלט-בלויע טיפּ.

פארכאלעשט און טראָגט זיך אהין,
צו וואלד, ווו היים זײַנע גרינט...

פון ווייטעך האָט ציטריק דערוואכט,
שע בליק אפ אים שוין געוואַרט.

שע ארעמס געצערטלט, געפרעסט,
געלעגן פון אונטן די נעסט.

פארשווונדן — קיין שרעק און קיין וויי,
נעכט און ברידערלעך צוויי.

מונטערט, דער עלטערער פרעגט:
פון שווערע, פון שרעקלעכע טעג...

ט שוין דערגאנגען אליין,
דער פרעמד איז, ווי ביטער אַן היים.

האָב געווארנט, געבעטן בא דיר —
שוין קיינמאָל ניט ווערן פארפירט?"

עדט אין דער נעסטישער שטיל,

און דער ווינט, וואָס די וואָלקנס רופט אופּ און פא
אינ הימלישע שטאלנ אינ שטיל זיי פארטרײַבט.

עס שטילנ זיכ כוואליעס, געוואָרנ שוינ מאַט,
אונ לאָזנ אראָפּ זיכ צו וואסערנער גלאט,

אונ נידערנ, נידערנ, ציִענ זיכ אויכ,
צעציִענ די גלידער אפּ יאמישנ שוים.
אונ פונ בראָכ אונ שטויב אונ שטורמישער שפּיל,
איז אלצ גאנצ, איז אלצ גלאַנצ אינ דער רויִקער ש

אונ וועווריק זיכ הוידעט אפּ צווײַגל — אפּ שיפּ,
אונ זעט שוינ דעם הימל אינ לויטערער טיפ...

. . . .

פארזוכט האָט שוינ וועווריק אי דרייסטקײַט אי ש
ווו נעמט מענ א וועג שוינ, ווו זעט מענ א ברעג..

אונ פּלוצעם — א פאָרכטיקער פליגל-גערויש —
אפּ לויטערער טיפ פליט אָדלער ארויס.

האָט וועווריקל ווידער די אויגנ פארמאכט,
אונ הארצ זײַנס איז גרייט שוינ צו נײַער געפאר...

ווענ ס'האָבנ זיכ בליקנ אנטפּלעקט אפּ א רעגע —
איז נאָענט, גאָר נאָענט אָדלערשע נעגל!

צו וואָס דאָ אנ אָדלער, צו וואָס זײַנענ נעגל —
דערופּ דאָ א מײַסע, קײַנ קאשע ניט פרעגנ.

פארבן און שטיל זיך געמאַלט,
עבלויט, צו באנאַכט זיך געשטאַלט.

געפאלן א פינצטערע נאכט;
ע נאכט, ניט פאר ווערוריקס געדאכט.

ן געוומען שאריען אפ טאַג —
ערגעץ טוט פלוצעם א טראַג.

ווינט קומט פון יאמישער ווייט,
רויער אפ אים קומט צו רייטן.

ווויטער פארצוימט אים און קנוילט,
ר רוקן צעבייגט זיך און גרוילט;

ב דונער זיך קויקלט און פאלט,
בייטש — א קנאל נאַך א קנאל;

ר שפיגל אין בראַך און אין שטויב,
א מאכנע פון טיפן זיך הייבט;

אַך כוואליע פארפלייצט און פארשיט,
קוים אַטעמט פון וואסערנער מיט.

מיט לעבן שוין וועוריק צעשיידט,
איז גרייט שוין באגעגענען טויט.

. . . .

וייסט ניט, ניט ווען און ניט ווו —
נאַך שטורעם — קומט אָן די רו.

האָט וועוריק דערזען אויך דעם יאמישנ
דעם גלאנצ, וואָס איז גרייט שוינ צו כוו

דערזענ — אונ מיט וועווערישע אייגלעכ ג
אי דעם טאָג אַי דעם יאם אי דאָס הארצ

אי דעם שטויב, וואָס מאכט שווער — אי

אי די שאָענ פונ שלאָפ אינ נאבטישער

אונ מיט פאָרכט אונ אָנ וויסנ איז וועוור
אינגאנצנ פארגלייבנ דער יאמישער ברי

אונ פלוצעם אונ גאָענט --- א שטילער גע
עס שיפט זיכ א צווייגל אנ אייגנס, א

א צווייגל, א היים אונ אָנ ווארצל, אָנ ש
אונ בא זייט אונ דאָרט ווייט איז אלצ יא

אונ עמעצער פירט דיכ אונ עמעצער ציט
אונ וויטער אינ וויטקייט, פונ מיטנ או

א גלאנציקע שאָ — אונ ס׳פארשווינדט ש
אונ ס׳איז מיט, אונ ס׳איז יאם אונ. ס׳איז

געשווומענ איז וועוריק, — אנטקעגנ —
דער יאמישער גלאנצ נאָכ אלצ רויק אונ

יאם נאָך, א יאם דאָרטנ ווארם...

. . . .

ט פארשוווּנדנ, עס פאלט שוינ די נאכט.

עבליבנ אינ פעלד אינ א מיט,
ארשטאָכנ די קני אונ די טריט.

הארצנ, אונ אומעט ארום,
ערד דאָרט — פארנעפלט אונ שטום.

ראכמאָנעס, האָט שטיל זי געהיט,
וועוריק אינ פעלד, אינ דער מיט.

עוריק, אינ כאָלעם געזען,
כ שפילנ אינ זוניקנ ברעג.

גינענ דעם ראנד האָט באראָזט,
אינ וועג זיך אונ ווײַטער געלאָזט.

וועוריק, אנטקעגנ—דער וועג,
ביידע געגאנ זײַנענ טעג.

נ קלאָרער אינ פרײַקער שטיל
ערהערט אויך די יאמישע שפיל;

נ׳, סאַבנעס, נו, מאַכנ, דאָ נאָכ עפּעס פ
עס איז דאָר אכוצ דעם פאראנ נאָכ א וו

מע זאָגט, אז דאָרט ערגעצ א יאם איז פ
אונ כוואליעס דאָרט טאנצנ אינ ווינטישנ

אונ דאָרטנ אפּ יענעם אפּ אנדערנ ראנד,
א לאנד איז פאראנענ, אַ ווונדערלעכ לא

. . . .

„אונ ווו וועסטו ציִענ,
„אונ איינע אליינ,
„אז יאם דאָרטנ גרוים איז אונ וועוורי
„אונ ווו וועסטו ציִענ, ווענ ס'דונערט, וו
„ווענ כוואליע נאָכ כוואליע מיט שיפנ ז
„אונ וואַס וועסטו טאָנ דאָרט — ס'וועט
„אונ נערונג זיכ מינערט, אונ נערונג ז

. . . .

נאָר ס'האָט ניט געהאָלפנ קיינ וואָרנענ,
דאַס וועוורעקל איז אינדערפרי שוינ אינ

פונ צווייגל אפּ צווייגל, אונ פלוצעם א
אונ ס'איז ברייט אונ ס'איז ווייט אונ ב

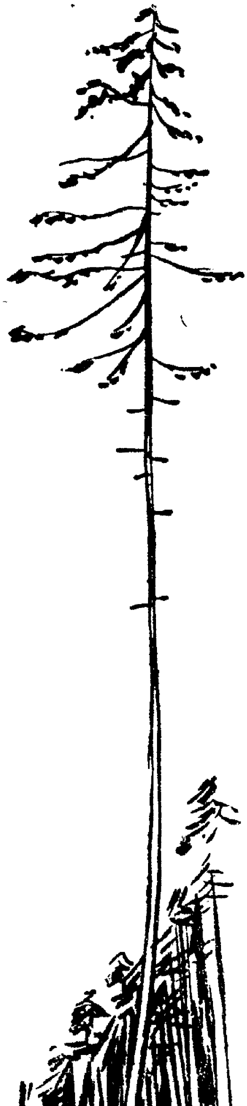

ן פרילינג, פונ זונ און פונ היצ,
עגנס, פונ דונער, פונ בליצ,

וייבע, ווי צארטינקע הענט —
יונגע פונ שטענדיק געווענדט.

מאָרגנס, באפערלט מיט טוי,
שטאמענ פאר אָוונט, פאר גרוי,

שרײַפלענ ארופּ און אראָפּ —
היבל, צו ערד מיט דער קאָפּ.

טאנצט, ניט געהאט קײַנ מינוט
ראכטנ, אז יונג זײַנ איז גוט.

זומער, טיפ גרינ און פארדענקט,
שווערקײַט אפ ווינטער באשענקט.

ווי אינ א גרויענ פארנאכט
אונדזײַר און שטארק זיכ פארטראכט,

צוויי וועווריקלעכ

עס האָבנ געלעבט אַמאָל וועווריקלעכ צווי
אינ וואלד אינ געדיכטנ געלעבט אָט אזוי:

אַ שפּיצ פונ אַ בוים אונ פונ צווייטנ אַ נע
אום זומער אזוי זיכ, צום ווינטער פאר פר

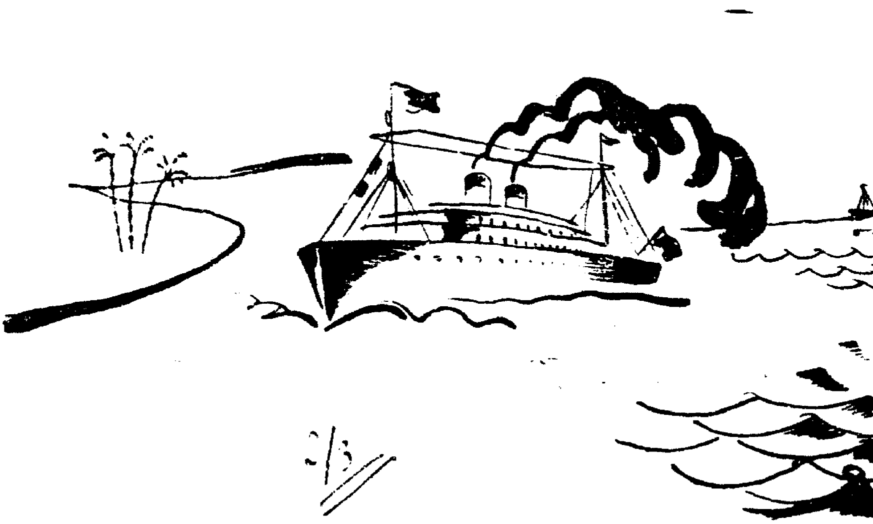

„אווראָרע“ שוינ נים איינע,
ער יאם איז אויכ נים איינער,
ער באלטישער אליינ נאָר.

ער שטילער, אויכ דער גרויסער.
געזענ אפ זיכ די „גרויסע“.

ער ווײַסער איז א רויטער,
ער שוואַרצער איז א רויטער!

עוויקעס“!—אלע וויסנ!

זאָל דער יאם ניט הייסנ—
שיפנ טראָגנ מוז ער,
זוי א רויטער איז ער!

שיפנ, רויטע פאָנענ—
רמאָנענ אונ זיי מאָנענ!
י רופנ זיכ באפרײַענ
עשטערנ אונ באנײַענ!..

5

ש י

איצטער וויים די
אז ס'איז דאַ א ש
אויך, מײַנ לייענע
וועגנ יענע טעג ד
יענע האַזעסדיקע
די פּאַלדאַטנ, די

בלוט אונ מארכ א
פאר דעם זינ אוו

אומעטום אונ אי
„נײַדער מיטנ קאַפּ

ס'זאָל דעם ארבע
אלצ אונ אלצ,—ווא

אלע וועגנ, אלע
אלע שיפנ, אלע

נטנ הוילנ ברעג
ענגע שלעפערס קנעכט·

לעפנ אַט די שיף —
אקסל שנײַדנ טיף.

רס, אויסגעצערט
עפערס, שפּאַנענ קנעכט.

אונ איבער-מיד
נגענ אַט די ליד.

!
!

א, וואָלגאַ-טײַך!
רים ווערנ רײַך!

אונ נאָר פונ בילד
קינדער, אַט דאָס בילד.

עמע ביז ווילד,

עכע ביז שרעק
לנ ווילדנ ברעג...

ענע צײַט אוועק!

.4

אט א בילד פונ אלטער צײַט...
גוט, ס'איז יענע צײַט שוינ ווײַט!
נאר פונ בוכ אונ נאר פונ בילד
קאנט איר ווײסנ אט דאס בילד

היי אוכניעם,
היי אוכניעם!

. . . .

הערט זיכ אײַנ אינ דעם געזאנג,
אינ דעם זיפצ באם שווערנ גאנג,
אינ דעם קרעכצ, וואס הייסט געז

וואלגא, וואלגא, וואלגא-טײַכ...
ברייט צעווארפנ וואלגא ליגט.
אפ דער ברייטער וואסער-דעק
קעגנ וואסער גייט א שיפ.

פונ דער שיפ זיכ ציט א שטריק
אפ דעם פײַכטן היילן ברעג.

...ט פון פינעף יאר
...ט, וואס ער באדארף!

...נגן און בא שליאבן
...טערס. היטערס וואכן,
...כן, און בא יאמען
...פעס, שטייען צאמען.

...נים די וויטן —
...וועלט צעשניידן!

...אגנס, נים נאר באנען —
...בער ווענן שפאנען!

...לצ און נים נאר ברויט —
...פירן באנען
...ן שרוים און שרוים!..

שטאל און אייזן —
שווערע קרעפטן —
נים אפ שטארקן,
אפ באהעפטן
און אפ מערן —

שטאל און אייזן
אפ צערייסן
און צעשטערן.

און פאר קעמפער און פאר דענקער —
הענקער,
טפיטעס, קאטאקאטבעס...
מיליאנען טאנען
שטאל און קוילן,
און קאנאנען,
און אפ באמבעס,
און אפ קוילן!

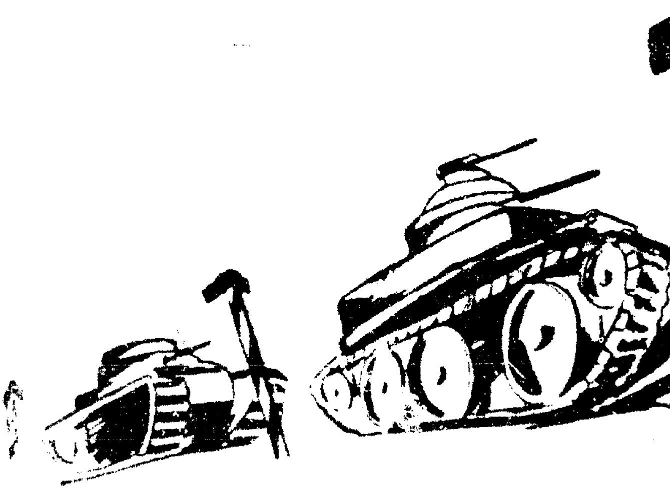

.3

דאָס איז אַלץ דערווײַל ביכלאַל,
דאָס אַלץ נאָר אָפּ דער פלאַכ.
ס'איז פאַראַנ נאָכ קאַפּיטאַל —
דאָס איז נאָר אַנ אַנדער זאַכ!

דאָס איז אַלץ נאָר אָפּ דער פלאַכ,
דאָס איז אַלץ דערווײַל ביכלאַל,

ווײַט ניט אַלע, ווײַט ני
דאָרט, ווו ס'שפאַנט דער
הערשער ווערנ שרעקלעכ
קנעכטשאַפט, אָרעמקייט-

אונ דער ליבער שיינער
אַט דער יאַט פונ פינעפ

הייבן, קאָן זיי וואַרפן,
פלאַכן, קאָן זיי שאַרפן,

שטייבן, קאָן זיי רוינגלען,
טרייבן, קאָן זיי קויקלען,

ציטען, קאָן זיי שפּאַנען.
יאָגן, קאָן זיי שיקן

ען, איבער בריקן,
וועגן, שאַפּ דאָ באַנען,
שאַפּ און שאַפּ צוזאַמען!

די וועגן איבער יאַמען,
שיפן, שיק די באַנען
נדער, אָקעאַנען!
ברייטער שפּרייט די וועגן—
דיר, פון דיינעטוועגן!

ערדש און גיי באַצווינגן
רוישיקן אַלצדינג!..

רייטן, איבער לענגען
ען נערונג ברענגען.

ענען, איבער ברייטן
ען ברענגען קליידונג.

רייטן, איבער לענגען
ען לעבן ברענגען.

עכטיקע פאַרקערן
ן און גליק פאַרמערן.

ענען, איבער ברייטן
ען מוישן קרעפטן,

איבער ברייטן, איבער לענגען
דאַרפן וועגן גלייכהייט ברענגען-
טייכן, וועגן, יאַמען, שליאַכן
דאַרפן אַלעמען פאַרגלייכן!

.2

רוישנ שטראָמענ, הודענ
איבער פעלדער, איבער
הודענ מעכטיקע זאוואָד
אונ זיי מהנטערנ אונ וו

אפ זאוואָדנ בוים מענ
שיפּנ פירנ איבער טיפנ,
באנ אונ שיפ, פאבריק,
פעסט פארבינדנ דאָרפ

פונ זאוואָדנ, פונ פאברי
צו זאוואָדנ, צו פאבריק
איבער בארג אונ איבער
איבער טייכנ, אונטער
דאָרפ מענ יאָגנ, דארפ
האָלצ אונ אייזנ שטיינ
קאָרנ, ווייצ, אונ קויל, א
אלצ, וואָס גיט אונדז מא
רוישנ שטראָמענ, האמע
ס׳קומט צונוצ דאָ
יעדער טראָפּנ.

„גיי באהערש, גיי באצו
אָט דעם רוישיקנ אלצדי

„קאָנ פארבינדנ, קאָנ בא
אלע קויכעס — אלע קרע-

אף דעם פײַכטן טראָטואַר
שטייט א מענטש פון פערציק יאָר.
יאָגט א שטראָם באַם טראָטואַר
איז דעם מענטשן לאַנג שוין קלאָר.
אז דער שטראָם ער יאָגט אָן ציל,
אז דאָס קינד פאַרשטייט שוין שפּיל.

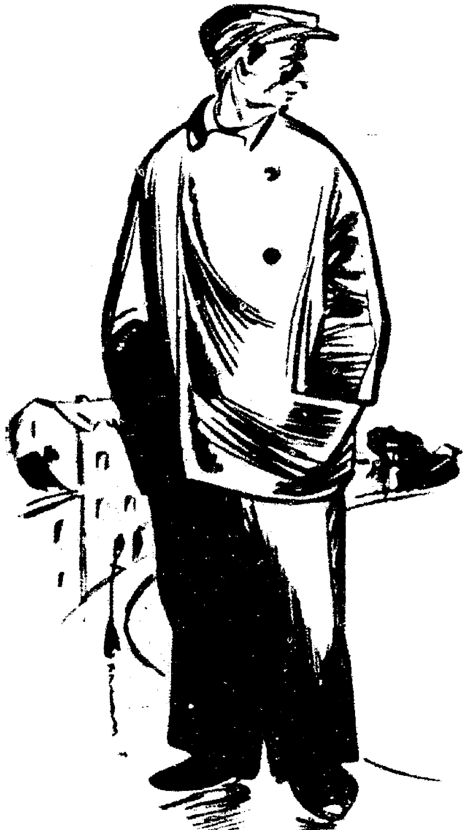

ראָט, יאָגט און יאָגט:
קינד א שטיק פּאַפּיר
ער-בליק ער זאָגט:
פּ און פיר און פיר!"

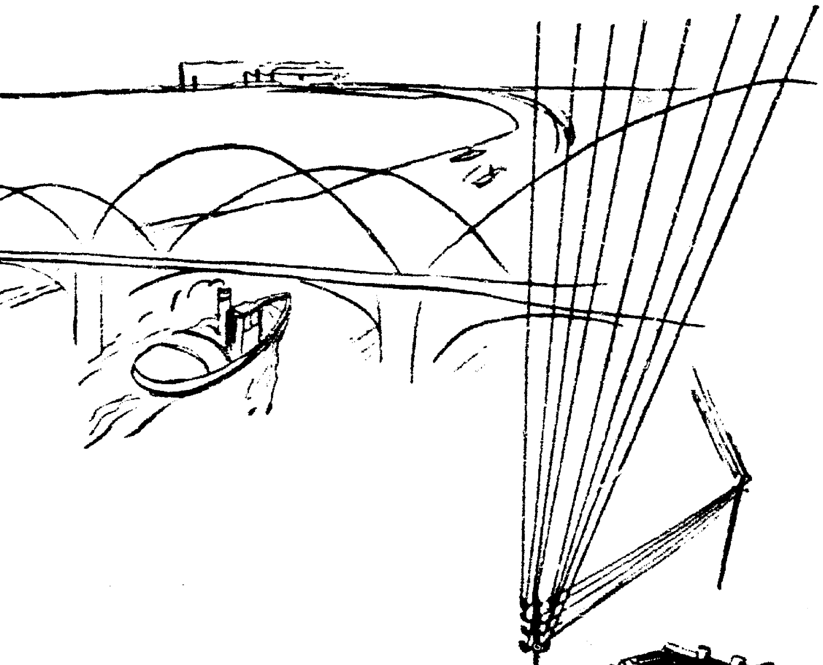

.1

אפ דעם פײַכטנ טר
שטײט א קינד פונ
יאָגט א שטראָם בא
איז דעם קינד שװינ

זיך באַהאַלטן, — און צוזאַמען
צו די זעען, צו די יאַמען.

וועגן גייען, וועגן יאָגן
איבער ברייטן, איבער לענגען,
און אין ווייטן זיך פֿאַרלירן.
וועגן קאָנען אַלץ דערטראָגן.
וועגן קאָנען אַלץ דערברענגען,
וועגן קאָנען אַלץ דערפֿירן...

ווינטער-שטרעקעס
געגוסענע וועגן —

די וואַסער-וועגן,
די שווערע דעקן.

גרויסע טיכן,
וואַסער-שליאַכן —
זיך באַוועגן...

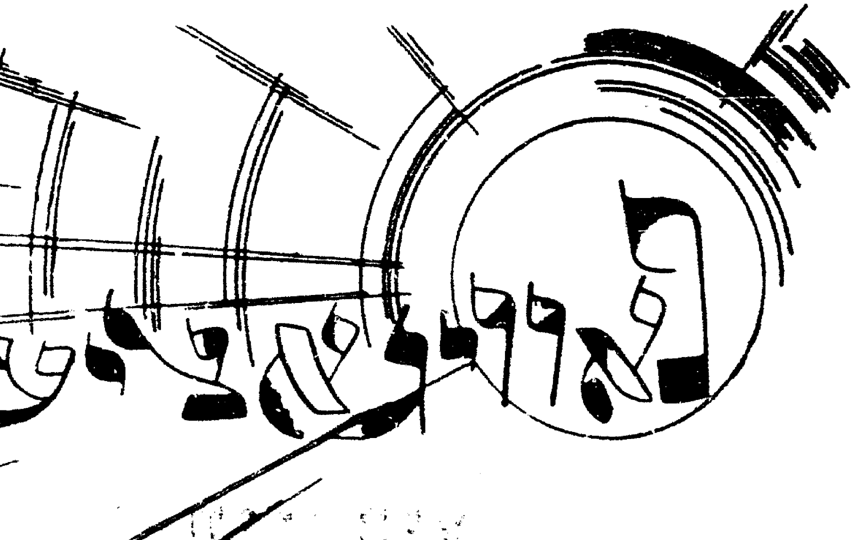

וואסער-וועגן

ארײַנפיר

ס'גייען שוין די טעג די העלע.
טעג פון פרילינג. פון פאַרזיי.
וועל איך זיך א ליד באַשטעלן:
שרײַב פאַר קינדער, שרײַב פאַר זיי...

ס'גייען שוין די טעג די העלע,
וועל איך זיך א ליד באַשטעלן.
פאַר די קליינע קינדערס וועגן,
וועגן. וועגן. וואסער-וועגן.

וועגן — ס'איז א שיינער נאָמען.
נים קיין שטייענדיקע וועגן,
נים קיין וועגן, וועלכע ליגן, —
איך וועל שרײַבן וועגן וועגן,
וואָס אליין זיך אויך באַוועגן...

שניי און זון אין שטראָמען.

נאַוויגאַציע

13/40423

MICROFORM

ד. האָפשטיינ

נאוויגאציע

פאָעמענ פאר קינדער

איליוסטרירט — קינסטלער ר וי ט מ א נ

ד. האָפשטיין

נאוויגאציע

פּאָעמען
פאר
קינדער